

Posted on 29 maart 2016 by Margreet

Stedenbouwkundige Andries Geerse reageert op onze stelling: Steeds meer mensen met een beperking wonen zelfstandig. De openbare ruimte is daar niet op ingericht. Werk aan de winkel voor stedenbouwkundigen!

Category: [Toegankelijkheid](#)

Helemaal mee eens. Maar dan heb ik het niet over een hellingbaan meer of minder voor een rolstoel, zegt stedenbouwkundige Andries Geerse van Bureau WeLoveTheCity in Rotterdam.

Bij toegankelijke openbare ruimte denken mensen meestal aan ruimte die vrij is van obstakels. Ze pleiten dan voor het aanbrengen van een hellinkje voor de rolstoel of het weghalen paaltjes of van hoge stoepbanden.

Geerse meent dat zulke aanpassingen slechts, techniek zijn. Zulke technische aanpassingen zijn achteraf vaak nodig omdat er vooraf niet goed is nagedacht over goede toegankelijke stedenbouw.

Veel belangrijker is het uitgangspunt dat de openbare ruimte een soort huiskamer is. Een plek waar iedereen zich prettig en veilig voelt. Dat is ook cruciaal voor kwetsbare groepen.

Openbaar is precies het goede woord, zegt Geerse. Onze straten, plein en stegen zijn niet zomaar iets neutraals waar je met een rolstoel of als visueel beperkte doorheen moet.

Openbaar betekent: voor ons allemaal, dus ook voor mensen met een beperking. Prettig en veilig om er te zijn.

Mooie filosofie, maar wat betekent dat in praktijk?, Ik heb de oorlog verklaard aan stedenbouw waarin de auto centraal staat. Dat leidt tot onleefbare ontwerpen waarin het openbare leven marginaal is. Die ruimte is kapot.

In mijn werk kom je geen garageboxen tegen, ook geen troosteloze onderstukken of hopeloze verkeersstraten met alleen maar blik. Mensen moeten elkaar weer kunnen ontmoeten. In hun straat, op de stoep, bij geveltuintjes en met mooie plekken om er te zitten.

Geerse, Weet je wat er dan gebeurt? Mensen krijgen oog voor elkaar. De gehandicapte wordt voor zijn burens iemand die gewoon meedoet. Mensen houden dan ook beter rekening met elkaar. Ze zetten hun vuilnisbak aan de kant. Fietsen staan niet meer in doorgangsroutes. Mensen worden nieuwsgierig naar elkaar, is onze ervaring. Ze willen elkaar helpen. Dan wordt een wijk pas echt leefbaar en toegankelijk.

Bij het ontwerpen brengt Geerse de zelfbeheersing op om te wachten met intekenen en invullen van de openbare ruimte.

We nodigen eerst bewoners en andere gebruikers uit. Eerst luisteren en dan pas tekenen. We hebben graag de inbreng van mensen met een beperking omdat hun invalshoek goed bijdraagt aan ontwerpen met een menselijke maat.

Geerse werkte onder meer aan de renovatie van Het Dorp in Arnhem. Overeenkomstig zijn filosofie betreft hij de bewoners daar nauw bij. In het Nieuwe Dorp staat, zelfregie centraal: zo zelfstandig mogelijk wonen en zelf meewerken aan de verdere ontwikkeling van het dorp.

Dit artikel is geschreven voor de L(in)k Relaties, de kwartaalnieuwsbrief van Ieder(in).

